

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Krystyna Szymczuk

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 r. sprawy:

M. Z., syna Z. i A. z domu W., urodzonego (...) w W.,

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 14 marca 2017 r. w P., w placówce Banku (...) S. A. posługując się dokumentem stwierdzającym tożsamość J. O., jego przywłaszczonym wcześniej dowodem osobistym o serii i numerze (...), podrobił dokument w postaci umowy ramowej numer (...) o prowadzenie rachunku bankowego nr (...) podpisując się na umowie oraz na stanowiących załączniki do umowy arkusza informacyjnym dla deponentów, formularzu samooceny dla klientów detalicznych oraz oświadczeniu za J. O., który faktycznie nie uczestniczył w tej czynności,

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.

2. w dniu 3 maja 2017 r. w H., gm. B., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 320 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym (...) ogłoszenie numer (...) o sprzedaży aparatu i po otrzymaniu od P. L. pieniędzy tytułem zapłaty nie przesłał mu telefonu,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

3. w dniu 19 kwietnia 2017 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży procesora komputerowego (...) i 5 4690k w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym (...) ogłoszenie o sprzedaży procesora i po otrzymaniu od A. M. pieniędzy tytułem zapłaty nie przesłał mu urządzenia,

tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k.

I. oskarżonego **M. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów z tym, że ustala, iż czyn z punktu 2 aktu oskarżenia popełniony został w dniu 4 maja 2017 r. i za:

a) czyn opisany w punkcie 1 na mocy art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. skazuje go, a na mocy art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**,

b) czyny opisane w punktach 2 i 3 aktu oskarżenia na mocy art. 286 § 1 k.k. skazuje go, przyjmując zaś, że stanowią one ciąg przestępstw, na mocy art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierza mu **karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**;

II. na mocy art. 91 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego **karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**;

III. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego obowiązek naprawienia wyrządzonej przestępstwami szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

- a) A. M. kwoty 500 zł. (pięćset złotych),
- b) P. L. kwoty 320 zł. (trzysta dwadzieścia złotych);

IV. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 364/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. Z. zamieszkiwał w miejscowości W. w gminie W..

W dniu 14 marca 2017 r., przebywając w P., udał się do (...) Banku (...) S. A. z siedzibą w W.. Posługując się przywłaszczonym wcześniej dowodem osobistym J. O. o serii i numerze (...), zawarł umowę ramową nr (...) o prowadzenie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) na rzecz posiadacza J. O., Pesel (...). Na umowie tej oraz na stanowiących załączniki do niej arkuszu informacyjnym dla deponentów, formularzu samooceny dla klientów detalicznych oraz oświadczeniu własnoręcznie nakreślił podpisy J. O., który faktycznie w tej czynności nie uczestniczył.

W dniu 18 kwietnia 2017 r. M. Z. posługujący się telefonem o numerze (...), zarejestrowanym na dane J. O., zamieścił na portalu ogłoszeniowym (...) ogłoszenie o sprzedaży procesora komputerowego (...) (...). Przedmiotem tym zainteresował się D. K., który podjął korespondencję ze sprzedawcą. Ten podał mu cenę zakupu, tj. 500 zł., dane do przelewu, tj. J. O., zamieszkały w N. oraz numer rachunku bankowego, tj. (...) prowadzonego na rzecz J. O., założonego w dniu 14 marca 2017 r. przez M. Z.. W dniu 19 kwietnia 2017 r. A. M. na prośbę swego syna dokonał zakupu w/w rzeczy przelewając na wskazany rachunek bankowy kwotę 500 zł. Pomimo tego M. Z. nie wywiązał się z umowy i nie przesłał kupującemu nabytego procesora.

W dniu 3 maja 2017 r. M. Z. zamieścił na portalu ogłoszeniowym (...) ogłoszenie o sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...). Ogłoszeniem tym zainteresował się P. L. zamieszkały w H. w gminie B.. Skontaktował się telefonicznie ze sprzedającym, który przedstawił się mu jako J. O. zamieszkały w N.. Podał kupującemu również numer rachunku bankowego, na który ma przelać pieniądze tytułem ceny zakupu, tj. (...) prowadzonego na rzecz J. O., założonego w dniu 14 marca 2017 r. przez M. Z.. W dniu 4 maja 2017 r. P. L. dokonał zakupu w/w rzeczy przelewając na wskazany rachunek bankowy kwotę 320 zł. Pomimo tego M. Z. nie wywiązał się z umowy i nie przesłał kupującemu nabytego telefonu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków P. L. (k. 2v – 3, 388v), A. M. (k. 198), wyjaśnienia J. O. (k. 89), K. O. (k. 324), a także wydruk z portalu (...) (k. 6 – 7), potwierdzenia przelewów (k. 8, 203v), pisma od (...) (k. 13 – 14, 212 – 215), informacje od (...) S. A. z siedzibą w W. (k. 34 – 38, 112 – 117, 230 – 236), informacje z (...) wraz z załącznikami (k. 44, 61 – 64, 176, 239 – 258, 278 – 280), notatkę urzędową (k. 45), kserokopie dokumentów z akt sprawy (...) Prokuratury Rejonowej W. – M. w W. (k. 119 – 133, 138 – 142, 146 – 149), wydruki korespondencji (k. 203 – 204), pismo Burmistrza Miasta N. (k. 295) oraz opinie biegłych z zakresu badania pisma ręcznego (k. 303 – 307, 313 – 317).

M. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił złożenia wyjaśnień (k. 136, 388v). W toku postępowania przygotowawczego w sprawie (...) Prokuratury Rejonowej W. – M. w W. wyjaśnił, że w marcu 2017 r. znalazł w W. za jednym z przystanków autobusowych dowód osobisty J. O.. Nie znał tego mężczyzny. Dokument ten

podniósł z ziemi i schował do kieszeni. Wykorzystując ten dowód osobisty, w dniu 17 marca 2017 r., w salonie (...) w W. w Galerii (...), zawarł umowę na świadczenie usług telekomunikacyjnych i zakupił telefon komórkowy marki S. (...) (k. 136).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

W zakresie czynu z punktu 1 aktu oskarżenia.

Bezspornym w sprawie było, że w dniu 14 marca 2017 r. w P., w (...) Banku (...) S. A. z siedzibą w W., zawarta została umowa ramowa nr (...) o prowadzenie rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowego nr (...) na rzecz posiadacza J. O., Pesel (...). Przy podpisywaniu umowy przedłożony został dowód osobisty o nr. (...) wydany na dane J. O.. Na umowie tej oraz na stanowiących załączniki do niej arkusza informacyjnym dla deponentów, formularzu samooceny dla klientów detalicznych oraz oświadczeniu nakreślone zostały podpisy J. O. (k. 240 – 257, 279, 280).

Z wyjaśnień J. O. wynika, że od czerwca 2016 r. przebywa w szpitalach psychiatrycznych. Przed hospitalizacją utracił swój dowód osobisty. Przebywając w szpitalach był już wielokrotnie przesłuchiwany przez Policję w sprawach, w których ktoś posłużył się jego dowodem osobistym. W jednej ze spraw takie zarzuty postawiono M. Z.. J. O. wskazał, że nie wystawiał do sprzedaży jakiegokolwiek telefonu komórkowego. Nie zakładał również rachunku bankowego o nr. (...) (k. 89).

W ocenie Sądu wyjaśnienia J. O. są wiarygodne. Znalazły one bowiem potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Z kserokopii akt postępowania przygotowawczego (...) Prokuratury Rejonowej W. – M. w W. wynika, że przeciwko M. Z. było prowadzone dochodzenie dotyczące przywłaszczenia dowodu osobistego o nr. (...) wydanego na dane J. O. oraz posłużenia się nim w celu dokonania czynu z art. 286 § 1 k.k. (k. 120 – 133, 138 – 142, 146 – 149).

Z opinii biegłego z zakresu kryminalistycznych badań dokumentów M. P. wynika, że podpisy na nazwisko J. O. nakreślone na dokumentach sporządzonych w związku z zawarciem w/w umowy rachunku bankowego zostały nakreślone przez jedną osobę i nie zostały nakreślone przez J. O. (k. 304 – 307).

Z opinii biegłego z zakresu badań pisma ręcznego W. S. wynika, że zapisy słowne (...) na umowie nr (...) o prowadzenie rachunku bankowego oraz na stanowiących załączniki do umowy arkusza informacyjnym dla deponentów, formularzu samooceny dla klientów detalicznych oraz oświadczeniu, zostały nakreślone przez M. Z. (k. 313 – 317).

W ocenie Sądu powyższe opinie są pełne, jasne i rzeczowe, a wnioski w nich zawarte poparte zostały logiczną i przekonującą argumentacją. Dla tego obie zasługiwały na uwzględnienie.

Z powyższych opinii wynika więc jednoznacznie, że to oskarżony w dniu 14 marca 2017 r. w P. z placówki Banku (...) założył na dane J. O. rachunek oszczędnościowo – rozliczeniowy, posługując się przy tym dowodem osobistym tego mężczyzny i składając za niego podpisy na dokumentach.

Z pisma Burmistrza Miasta N. wynika, że dowód osobisty o nr. (...) został unieważniony jako zagubiony. W dniu 28 listopada 2016 r. J. O. został wydany nowy dowód osobisty o nr. (...) (k. 295).

W zakresie czynu z punktu 3 aktu oskarżenia.

Z zeznań A. M. wynika, że w dniu 19 kwietnia 2017 r., przebywając w miejscu swego zamieszkania, tj. w P., zdecydował się nabyć oferowany do sprzedaży na portalu (...), nr ogłoszenia (...), za kwotę 500 zł. procesor komputerowy (...)(...). Zakupu dokonał na prośbę kolegi swego syna D. K.. W tym samym dniu przelał z własnego rachunku bankowego na

rachunek bankowy odbiorcy J. O. o numerze (...) w/w kwotę. Sprzedawca posługiwał się telefonem o numerze(...). Pomimo zapłaty, nabyta rzecz nie została przesłana (k. 198).

Zdaniem Sądu zeznania powyższego świadka są wiarygodne. Są one bowiem spójne, jasne i logiczne, a nadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Fakt zawarcia w/w umowy kupna sprzedaży oraz przekazania przez pokrzywdzonego kwoty 500 zł. na wskazany wyżej rachunek bankowy dokumentują wydruki korespondencji oraz potwierdzenie przelewu (k. 203 – 204).

Historia rachunku bankowego o numerze (...) potwierdza fakt przelania kwoty 500 zł. przez A. M. (k. 258).

Z informacji uzyskanej od Grupy (...) Sp. z o. o. z siedzibą w P. wynika, że w dniu 18 kwietnia 2017 r. na portalu (...) użytkownik posługujący się numerem (...) zamieścił ogłoszenie o sprzedaży procesora (...) (por. k. 212 – 214). Z informacji uzyskanej od operatora telekomunikacyjnego (...) S. A. z siedzibą w W. wynika, że numer telefonu (...) był przypisany do abonenta J. O. i aktywowany został w dniu 14 marca 2017 r. (por. k. 230 – 236).

Z zeznań A. M. oraz potwierdzenia wykonanego przez niego przelewu wynika jednoznacznie, że w ramach przedmiotowej umowy kupna – sprzedaży, pieniądze zostały przekazane na rachunek bankowy, który w dniu 14 marca 2017 r. M. Z. otworzył na dane J. O., o czym szczegółowo we wcześniejszej części uzasadnienia. Nadto sprzedawca posługiwał się telefonem zarejestrowanym na J. O., aktywowanym w tym samym dniu, w którym M. Z. założył na dane tego mężczyźno rachunek bankowy.

W zakresie czynu z punktu 2 aktu oskarżenia.

Z zeznań P. L. wynika, że w dniu 3 maja 2017 r. na portalu ogłoszeniowym (...) znalazł ofertę dotyczącą sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) za kwotę 320 zł, numer ogłoszenia (...). Ze sprzedawcą kontaktował się telefonicznie na numer(...), który podał swoje dane, tj. J. O., zamieszkały w N. oraz numer rachunku bankowego, tj. (...). W dniu 4 maja 2017 r. P. L. przelał na w/w rachunek bankowy kwotę 320 zł. jednak nabytej rzeczy nigdy nie otrzymał (k. 2v – 3, 388v).

Zdaniem Sądu zeznania P. L. są wiarygodne. Było one konsekwentne i spójne. Ponadto znalazły potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie.

Jak wykazano wyżej, rachunek bankowy na który P. L. przelał w/w kwotę, prowadzony był na rzecz J. O. i został założony w dniu 14 marca 2017 r. w P. przez M. Z., który posługiwał się wówczas przywłaszczonym dowodem osobistym tego mężczyzny.

Jakkolwiek z informacji uzyskanej od (...) (k. 13 – 14) oraz od operatora telekomunikacyjnego (...) S. A. z siedzibą w W. wynika, że ogłoszenie o numerze (...) zostało zamieszczone z telefonu o numerze (...)(taki jak podawał P. L.) zarejestrowanego na dane K. O., to jednak adres e-mail, którym posługiwała się ta osoba, powiązany był również z innymi ogłoszeniami wystawionymi na portalu (...), w tym takimi, które zostały umieszczone za pośrednictwem telefonu o numerze(...), zarejestrowanego na dane J. O., wykorzystanego do wystawienia ogłoszenia, w związku z którym A. M. dokonał zakupu procesora komputerowego.

Historia rachunku bankowego o numerze (...) potwierdza fakt przelania kwoty 320 zł. przez P. L. (k. 62 - 64).

K. O. zaprzeczył by rejestrował na swoje dane telefon o numerze (...) oraz by oferował do sprzedaży jakieś przedmioty na portalu (...) (k. 324). Zdaniem Sądu relacje mężczyzny należało uznać za wiarygodne.

Okoliczność, że sprzedawca telefonu S. (...) posługiwał się danymi J. O., a w szczególności to, że podał numer rachunku bankowego (...) wskazuje jednoznacznie, że był nim M. Z. (to on bowiem założył ten rachunek bankowy).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że nie przyznanie się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanych mu czynów nie zasługiwało na uwzględnienie. W ocenie Sądu stanowisko takie wynikało jedynie z przyjętej przez M. Z. na potrzeby niniejszego postępowania linii obrony, której przeczą dowody zgromadzone w sprawie.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu czynów. Dowody te potwierdziły, że w dniu 14 marca 2017 r. w P., w placówce Banku (...) S. A., posługując się dokumentem stwierdzającym tożsamość J. O., jego przywłaszczonym wcześniej dowodem osobistym o serii i numerze (...), podrobił dokument w postaci umowy ramowej numer (...) o prowadzenie rachunku bankowego nr (...) podpisując się na umowie oraz na stanowiących załączniki do umowy arkuszu informacyjnym dla deponentów, formularzu samooceny dla klientów detalicznych oraz oświadczeniu za J. O., który faktycznie nie uczestniczył w tej czynności. Zachowaniem swoim wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k.

Ponadto w dniu 19 kwietnia 2017 r. w P. doprowadził A. M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 500 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży procesora komputerowego (...)(...) w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym (...) ogłoszenie o sprzedaży procesora i po otrzymaniu od A. M. pieniędzy tytułem zapłaty nie przesłał mu urządzenia. Z kolei w dniu 4 maja 2017 r. w H., gm. B., doprowadził P. L. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 320 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do zamiaru wywiązania się z umowy sprzedaży telefonu komórkowego marki S. (...) w ten sposób, że zamieścił na portalu internetowym (...) ogłoszenie numer (...) o sprzedaży aparatu i po otrzymaniu od P. L. pieniędzy tytułem zapłaty nie przesłał mu telefonu. Niewątpliwym jest, że w obu w/w przypadkach oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Tymi zachowaniami wyczerpał więc ustawowe znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.

Z uwagi na to, że czyny z punktów 2 i 3 aktu oskarżenia popełnione zostały w krótkich odstępach czasu i z wykorzystaniem tej samej sposobności, stanowiły one ciąg przestępstw o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k., co skutkowało wymierzeniem za nie jednej kary.

W ocenie Sądu wymierzone oskarżonemu jednostkowe kary pozbawienia wolności są odpowiednie biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto są adekwatne do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany sądownie, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu (k. 346).

Niewątpliwie występki, których dopuścił się M. Z. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości i wysoki stopień zawinienia. Oskarżony dopuścił się zamachu na wiarygodność dokumentów oraz mienie należące do innej osoby, jego prawo własności. Działał przy tym bardzo zuchwale, z premedytacją, przygotowaniem i konsekwentnie. Ponadto miał możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynów, miał możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie był przez nikogo zmuszany, a jednak zdecydował się popełnić przestępstwa.

Przy wymierzaniu oskarżonemu jednostkowych kar pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winny spełniać te kary. Zdaniem Sądu orzeczone kary zapobiegną w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będą oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtują wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

Na wymiar orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wzgląd miał związek podmiotowy i przedmiotowy między zbiegającymi się przestępstwami oraz prewencyjne oddziaływanie kary, w znaczeniu prewencji ogólnej i indywidualnej.

Rozstrzygając o wymiarze kary łącznej Sąd kierował się zasadą asperacji. Wskazać należy, że jakkolwiek czyny oskarżonego popełnione zostały w dość krótkich odstępach czasowych, to jednak skierowane były przeciwko różnym dobrom chronionym prawem. Dlatego też brak było podstaw do zastosowania wobec M. Z. zasady absorpcji. Zdaniem

Sądu kara łączna 1 roku pozbawienia wolności pozwoli na uświadomienie oskarżonemu potrzeby i konieczności przestrzegania porządku prawnego, a przy tym spełni swoje zadanie na polu społecznego oddziaływania.

Mając na uwadze to, że M. Z. w czasie popełnienia przypisanych mu czynów był skazany na karę pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary została wyłączona (art. 69 §1 k.k.).

W związku z zachowaniem oskarżonego w mieniu pokrzywdzonych powstała szkoda, która do czasu wyrokowania nie została naprawiona (por. k. 386, 388v). Wobec złożenia przez pokrzywdzonego P. L. wniosku z art. 46 § 1 k.k. Sąd, w zakresie tego czynu, zobligowany było do nałożenia na sprawcę obowiązku naprawienia szkody. Sąd uznał również za zasadne nałożenie takiego obowiązku na rzecz pokrzywdzonego A. M.. Kierując się więc wysokościami ustalonych szkód, Sąd zobowiązał M. Z. do naprawienia wyrządzonej szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych A. M. kwoty 500 zł. i P. L. kwoty 320 zł.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze aktualną sytuację majątkową i finansową oskarżonego Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił M. Z. w całości od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sędzia: